

жици да режатъ бодливия тель, съ който бѣха оградени турскитѣ крѣпости. Наредиха, кои полкове ще се хвърлятъ напрѣдъ. Сърбитѣ, които помагаха отъ западната страна, трѣбваше само да гърмятъ и да показватъ, че ужъ ще нападатъ, но нѣма да отиватъ напрѣдъ, защото тамъ турскитѣ крѣпости сж много опасни. Българската войска отъ изтокъ ще нападне съ силни и много топове, пѣхотата ще прѣрѣже бодливитѣ телове и ще се изкаче до крѣпоститѣ. Така и стана. Слѣдъ като топоветѣ разрушаватъ малкитѣ и голѣми крѣпости, 10-и полкъ отъ нашата пѣхота попълзѣва нагорѣ, съ левска неустрашимостъ достига до най-силнитѣ турски крѣпости и изпжди турцитѣ отъ тѣхъ. Веднага подиръ това прѣмѣства се и нашата артилерия, качва се тя на прѣвзетитѣ крѣпости и почва да стрѣля по другитѣ турски позиции. Другитѣ полкове, 11 на брой, сжщо се нахвърлѣха къмъ крѣпоститѣ. Турцитѣ вече не можаха да се удържатъ и хукнаха на бѣгъ къмъ града. Шукри паша вече се отчая и заповѣда на турцитѣ да издигнатъ на всѣкждѣ бѣли знамена въ знакъ, че се прѣдаватъ. Той заповѣда да се събори една казарма, да подпалятъ военнитѣ припаси, да унищожатъ станцията за телеграфа безъ жици и да се прѣдадатъ всички войници и офицери.

Българската пѣхота се нареди на всѣкждѣ по главнитѣ мѣста, по крѣпоститѣ, а конницата бързо влѣзе на 13 мартъ въ града, отива въ крѣпостята Хадарлъкъ, дѣто бѣ Шукри паша, и му съобщава, че е плѣнникъ. Качватъ го въ единъ автомобилъ и го закарватъ при генералъ Ивановъ. Тука Шукри паша си подаде сабята въ знакъ, че е побѣденъ. Тази новина се събщи веднага на царя въ София и той тутакси отиде въ Одринъ на 14 мартъ. Прие